

aj pravoslávni veriaci, vrátane alexandrijského patriarchu Partenija III. Tu sa Bechanzin stretol s pravoslávnymi veriacimi a po desiatich rokoch sa pravoslávna Cirkev, založená Bechanzinom, pripojila ku kanonickej pravoslávnej Cirkvi Alexandrijského patriarchátu v jeho Nigerijskej eparchii. Veľkú zásluhu na tom mal nigerijský biskup Alexander, ako aj Optata Bechanzin, ktorý sa veľmi snažil spoznať vierouku, bohoslužobnú a asketickú prax pravoslávnej Cirkvi a priviesť k nej svoju cirkevnú komunitu, ktorá za tieto roky vzrástla a vytvorila farnosti vo všetkých veľkých mestách krajiny.

Po dvoch rokoch, v roku 1999, Optat prijal meno Marek a bol vysvätený spočiatku na diakona a potom na kňaza. Z jeho cirkevnej obce boli vysvätení ešte štyria kňazi a dvaja diakoni. Hneď potom pravoslávna komunita v Benine začala stavať päť chrámov v mestách Porto Novo, Kotona, Seku a Amobej, a postavili aj monastier.

Je známe, že veriaci pravoslávnej Cirkvi veľmi opatrne hodnotia rôzne videnia, zjavenia a zázraky. Táto ostražitosť je podložená stáročnou duchovnou skúsenosťou. Samozrejme, že túto ostražitosť nemožno porovnávať so skepticizmom a pochybovaním, a už vôbec nie so zahrnutím zázrakov, ktoré Hospodin koná po celom svete. Spasiteľ Isus Christos poukázal na univerzálne kritérium: **„Podľa ich plodov ich poznáte“ (Mt 7,16)**. V danom prípade, ako vidíme, plod je skutočne dobrý. Tieto videnia priviedli Beničanov, hľadajúcich Boha, do pravoslávnej Cirkvi. Zvláštnu pozornosť si zasluhuje ten fakt, že vo svojom zjavení vydal Boh svedectvo o tom, že Jeho Cirkev je Cirkev pravoslávna.

V roku 2004 mala táto komunita 2 000 veriacich, ale teraz je ich iste oveľa viac. Pri bohoslužbe používajú okrem francúzštiny tiež africký jazyk zvaný fon.

*zdroj: www.blagovest.info.ru
preklad z ruského jazyka*

Putovanie po svätých miestach Ukrajiny

Marek Beňa

Traja mládežníci z Bardejova Miloš, Marek a Marián sa vybrali na duchovnú púť po svätých miestach Ukrajiny s veriacimi z východného Slovenska pod vedením duchovného otca Michala Rošiča.

Na túto púť sme sa vybrali za účelom posvätenia, načerpania duchovných síl, spoznávania mládežníkov a našich ľudí. Spoznávaním života na Ukrajine v duchovnom smere sme spoznávali aj bežný život v mestách a dedinách.

Najväčší dojem v nás zanechali chrámy a monastiere, ich duchovný vplyv na ľudí a celú krajinu. Na Slovensku to tak mladý človek nevníma, pretože nemáme také duchovné centrum, ako je monastier. Pre mladého človeka je život v monastieri významnou pozitívnou zmenou v jeho myslení a konaní. My, vďaka

Božej milosti, sme takto mohli prežiť šesť nádherných dní. Prežili sme tu niečo podobné, ako deti v duchovnom tábore, kde sa postupným a prirodzeným spôsobom učia vnášať duchovnosť do svojho každodenného života.

Mnišky v meste Horodok sú prevažne mladé, preto majú aj duchovný vzťah k zdravému vedeniu mládeže. Vytvárajú pre nich rôzne zaujímavé krúžky; učia spev, vedú deti k charitatívnej službe, obsluhu v chráme i mimo chrámu. Vlastným príkladom vedú mládež k Cirkvi. Tieto láskavé mnišky si pre nás pripravili dojímavý duchovný koncert s duchovným slovom.

Z Horodku sme prišli do mesta Luck. Tu sme sa stretli so seminaristami, s ktorými sme mali možnosť rozprávať na rôzne témy, ako je fungovanie a organizovanie mládeže,

dozvedeli sme sa viac o postavení Cirkvi, porovnali sme si život bohoslovcov, ktorí žijú živou duchovnosťou v skromných podmienkach. Dozvedeli sme sa zaujímavosti, o ktorých sme doposiaľ nepočuli. Študenti čítajú 24 hodín Psalter (Žaltár), pričom sa všetci ubytovaní v seminári po čase striedajú. V seminári sú ubytovaní len pravoslávni študenti študujúci pravoslávnu teológiu. Títo študenti sa dobrovoľne zapájajú do charitatívnej a osvetovej činnosti v monastieroch,

Ukrajiny sa stretávajú ľudia z celého sveta. Aj my sme sa sem prišli pokloniť svätyniam, v ktorých sme načerpali duchovné sily potrebné do ďalšieho života. Duchovnosť tohto miesta je tak silná, že hýbe každou živou bytosťou ešte dlho po príchode domov. Tu sme mali možnosť vidieť veľkú zbožnosť mníchov, ktorej učia ľudí v chráme i jeho okolí. Ľudia si plne uvedomujú posvätnosť tohto miesta, lebo ikony, stopa Božej Matky, mošči urobili pre ľudí množstvo zázrakov. Mnohí na tejto svätej hore našli

Spoločná fotografia pútnikov s metropolitom Nifontom pred pokroviteľským soborom.

chrámoch a zariadeniach sociálnej služby. Diakoni Alipij a Saša nás sprevádzali seminárom, ukázali nám učebne, ktoré sa v seminári nachádzajú, izby študentov, ktoré boli upratané priam ukážkovo, až sme mali pocit, že sú to izby dievčat. Diakoni nám spoločne so študentmi zaspievali, premietli dokumentárny film o živote metropolitu Nifonta, s ktorým sme sa mali možnosť osobne stretnúť.

Potom sme sa presunuli do Počajeva, srdca Pravoslavia. V tomto maličkom kúte

duchovné osvetenie, vyličenie z mnohých chorôb, bolestí, starostí, ale aj od nečistých duchov, čoho sme sami boli svedkami. Veríme, že takýto pobyt by pomohol pozitívne ovplyvniť duchovne slabú mládež u nás i vo svete. Ľudia z tohto miesta, obdarení blahodaťou, odchádzajú ako vymenení, vnútorne zrelší, silnejší, ľahší a čistejší.

Z Počajeva sme cestovali na Istočnik sv. Anny, aby sme sa mohli ponoriť vo vode posvätej blahodaťou sv. Anny, pretože na

Slovensku takú možnosť nemáme. Po modlitbe a ponorení do vody každý z nás cítil jej posväcujúci vplyv. Pocit bol podobný ako pri prijímaní ostatných sv. Tajín, napríklad jelejopomazania.

Nasledoval výstup na Božiu horu, ktorý nám pripomínal túry mládeže, ktoré sa konajú aj na Slovensku, no nie za účelom zábavy, ale modlitby na mieste, kde sa ešte donedávna v jaskyni modlil mních. Jeho modlitbami a spôsobom života sa toto miesto po jeho smrti stalo známym v duchovnom svete. Vďaka tomu sme tu prišli aj my, chceli sme vidieť, kde žil a poučiť sa z príkladu jeho života.

Potom sme navštívili Skýť Svätého Ducha, v ktorom sme sa poklonili ostatkom svätých z celého sveta, ako aj prep. Serafímovi Sarovskému; na ikone sme videli plaúcich svätých. Pohľad na nich v nás vyvolal lútostivý stav. Svätí plačú nad našimi hriechmi.

Osobitne sme prežívali príchod posadnutého muža, ktorý sa k nám pripojil do zástupu, ktorý sa išiel pokloniť križu sv. Andreja Stápnika. Tento muž tu prišiel kvôli tomu, aby pod križom našiel oslobodenie od okov posadnutosti. Jeho snaha alebo zápas bol sprevádzaný veľkou námahou a vnútorným odporom prijatia Božej milosti. Videli sme to prvýkrát vo svojom živote, a nebolo nám všetko jedno. Po tejto udalosti sme pochopili dôležitosť Christovho križa a nebezpečenstvo zahrávania sa so zlými silami, ktoré u nás na Slovensku je

veľmi rozšírené v podobe rôzneho čarovania, veštení, odriekania, zoči...

Bardejovskí mládežníci s otcom Michalom pred skýtom Svätého Ducha.

Ďalšia naša zastávka bola na cintoríne mníchov, kde bolo pochované telo prep. Amfilochija Počajevského. Mnišsky cintorín má osobitnú duchovnú atmosféru. Pri hrobe nám brat Michail rozprával o otcovi Amfilochijovi, o jeho živote a zázrakoch, ktoré tento čudotvorec urobil. Po vypočutí si rozprávania Michaila sa zväčšila naša úcta k svätcovi.

Človek je zložený z duše a tela. Počas našej púte sme nielen spoznávali duchovné krásy tejto krajiny, ale v mestách či dedinách sme sledovali bežný život Ukrajiny. Spoznali sme prívetivý prístup predavačov a ich ochotu porozprávať sa s „čudnými ľuďmi“ zo zahraničia. Snažili sme sa dorozumieť niekedy aj komickými situáciami či gestami. Dôležité je, že sme kúpili, čo sme chceli.

Za to všetko, čo sme mohli prežiť, sa chceme poďakovať v prvom rade o. Michalovi Rošičovi, duchovným ktorí nás sprevádzali, šoférom, spolupracovníkom, ľuďom, ktorí nás počas púte duchovne i fyzicky obohatili.

Spasí Vás Hospodi!